

Háromszáz helyett tizenkétfajta bútor

A Szegei Felszabadulás Asztalos Ktsz, a Makói és a Dorozsmai Asztalos Szövetkezet, valamint a Vásárhelyi Asztalos és Fatömegcikk Ktsz asztalos részlegének egyesülésével alakult január elsején a megyei asztalos szövetkezet.

A fúzió több szempontból volt szükséges. Elsősorban azért, mert a fejlődés útja, a szövetkezetek élelőnek lét-jogosultsága kisebb szövetkezetek mielőbbi összevonásán múlik. Így az asztalos szö-

vetkezet anyagi bázisa is megnövekedett.

Lehetőség nyílt nagy teljesítményű, modern gépek vásárlására. A gépi felkészültség pedig biztosítja, hogy itt, Szegeiden egy központi,

jól felszerelt és jól kihasználható üzemrészt hozzanak létre.

Az egyesülés előtt a szövetkezetek körülbelül 300 féle cikket gyártottak. A kis szövetkezetekben az áruválaszték ennyire elaprózott formája a szériagyártást le-

hetetlenné tette. Jelenleg tizenegyfélé lakószoba-berendezést — fényezett és festett lakásbútorokat — azonkívül egyfajta műszaki fatömegcikket gyártanak. Azokat az árucikkeket, amelyeket nem lehet a szériagyártásba bekapcsolni, átvették kisebb vidéki szövetkezetek.

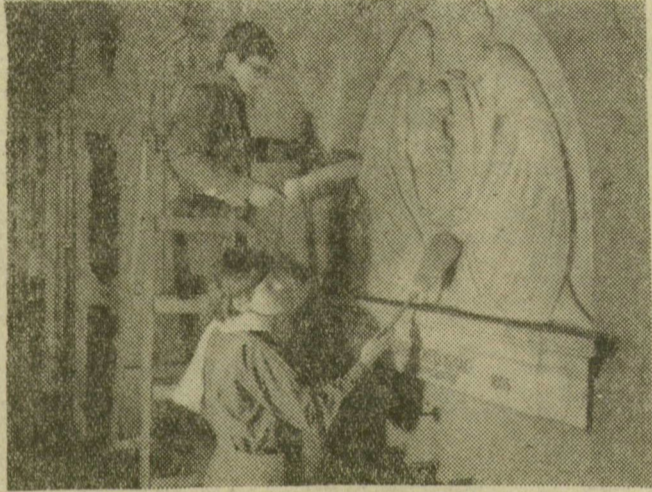
Ez évi termelésük 80 százalékát kötötte már le ez ideig a kereskedelem.

A szövetkezet az eddigi leköltések szerint körülbelül 35 millió forint értékű bútort ad a belkereskedelemnek.

„Nagytakarítás” az árkádok alatt

Tápai Antal szobrászművész tanítványai, az ipari szakközépiskola diákjai jelentek meg a napokban az árkádok alatt, hogy megkezdjék a szobrok védelmében a tavaszi nagytakarítást.

A fiatalok vállalták a Pantheon szobrainak karbantartását. Létrákat vittek ma-

gukkal, s kis seprűkkel láttak munkához.

Először a város alapítását ábrázoló domborművet tisztogatták meg a ráakodott portól, majd a nemzetünk nagyjairól készült portrék kerültek sorra.

Mire kitavasodik, az árkádok szobrai is megújídnak.

*

Fent: Létráról tisztogatják a szobrokat.

Lent: Klukovics Ilona Izsó Miklós portréját portalanítja.

Eddig több mint 53 ezer vagon zöldségfelére kötötték meg a termelési szerződéseket

Az ország zöldségellátásáért felelős földművelésszövetkezetek a termelési-értékesítési szerződések formájában minden évben előzőleg »papírra« vetik azt a mennyiséget, ami később a piacokra, illetve a háziasszonyok kosarába kerül. Mekkora területre, milyen cikkek termelésére és értékesítésére kötötték meg már a szerződéseket? — e kérdésre a szövetkezetek országos felvásárló és értékesítő központjában elmondották, hogy a tervezett 111 990 holdból e-ideig 83 316 holdra, tehát a tervezett terület 79,3 százalékára sikerült megkötöni a szerződéseket. Ezek a számok azonban, mint hangsúlyozták, nem tükrözik pontosan az eredményeket. A termelési szövetkezetek és a felvásárló kereskedelem fejlődése ugyanis most már lehetővé teszi, hogy a szerződéseket a korábbinál sokkal differenciáltabban kezeljék, illetve kössék. Tavaly, de különösen az azt megelőző években általános gyakorlat volt, hogy a szerződések minden más tényezőtől — öntözési lehetőségtől, az alkalmazott agrotechnikától stb. — eltekintve egy holdra egységesen egy meghatározott mennyiség átadását írták elő. Ezt a mennyiséget természetesen úgy szabták meg, hogy minden szövetkezet eleget tessen a szerződésnek. A nagyobb szakértelemmel, korszerűbb agrotechnikával gazdálkodó szövetkezetek gazdaságokban ilyen költömenyek között mindig nagyobb tétel szabad áru marad, s ez a termelési szövetkezetek értékesítési, a felvásárlókereskedelem-

nek pedig elhelyezési nehézségeket okozott. Az idei szerződéskötéseknél nem a területet, hanem a termelési szövetkezetek sokéves gyakorlatából most már biztonságosan kalkulálható mennyiséget helyezték előtérbe. Így történt, hogy a területi terv említett 79,3 százalékos teljesítése mellett a felvásárolni szándékozott 57 263 vagon zöldségfelé 93,6 százalékára, több mint 53 000 vagonra kötötték meg a szerződéseket. Ennek megfelelően egyes cikkek — koraj karalábé, fejes káposzta, vörös káposzta, görögdinnye — szerződését le is állították. Zöldpapra már csak Pest és Szolnok megyékben lehet szerződést kötni.

Erdekes, új, a fogyasztók igényeit érvényesítő vonása a szerződéskötéseknek az, hogy megtörtént az egyes cikkek fajtan-kéntj elkülönítése is. Az idén már nem általában paprikát, paradicsomot, uborkát stb. termeltek, hanem a kialakult igényeknek megfelelően meghatározzák a fajtákat is. Szentesi és a magyar erős paprikára például már nem lehet szerződést kötni.

Az eddig lekötött mennyiségek ezekből a fajtákból fedezik az igényeket. Cecei és paradicsom alakú paprika termelésére viszont még van lehetőség. Három cikk — paradicsom, uborka és sárgarépa — szerződésében még viszonylagos elmaradás tapasztalható. A következő hetek fontos feladata, hogy ezekre is megkössék a szerződéseket. (MTI)

Kései „kapcsolás” Egy beszakadt mennyezet tanulságai

»A Lenin körút 44. szám alatt pedig — ahol emeletráépítést végeznek — egyenesen túrheterlen dolgok történnek. Miután készen lett a földem, »rájöttek«, hogy nem jó. Ezért tegnap elkezdtek ezt bontani. Ez kidobott pénzt jelent, késlelteti a munka befejezését. Aztán a hulló vakolat, por rátelepedett az Autóalkatrészkereskedelmi Vállalat üzletére, drága áruira, amely fölé bontották a földemet«.

A művezető hibája

Körülbelül két héttel ezelőtt egy hosszabb cikkünk részeként jelent meg a fent idézett néhány sor. A Csongrád Megyei Építőipari Vállalattal, de általában az építőipari vállalatokkal sokat —

többségében elmarasztalóan — foglalkozunk. A lemaradás okául említjük a hideg időjárást, a túlméretezett feladatokat, az anyaghiányt —, de soha, vagy szinte alig vetődik fel az egyéni felelősség.

— Az ottani volt művezető hibája a dolog! — válaszolja a Csongrád Megyei Építőipari Vállalat főmérnöke, Szani István. — Ahogy az általam megbízott Szögi Ferenc a felülvizsgálat eredményéről tájékoztatott, el tudom mondani, hogy az említett emeletráépítésnél mi történt. Nem rögzítették kellő gondossággal az értéke-rendákat, minek következtében ezek elmozdultak és a DH-tálcák nem feküdtek megfelelően.

— Az esetről egy nappal előbb értesültem, mint ahogyan az az újságban megjelent volna.

Nem nosz a kár

— A művezető nem ellenőrizte menet közben a munkát, ezért következhetett be ez a hiba. Akkor derült ki az egész, amikor a védőtételt le-szedték, s az ottani művezető, Csókási Béla már kiadta az utasítást a vakolásra — mondja Szögi Ferenc, az ellenőr. — Az ellenőrzésen látuk, hogy egy-két hiba bizony becsúszott.

— Hogy történt, hogy éppen — amint mondani szokás —, a huszonegyedik órában ellenőriztek?

— Ezzel a művezetővel már sok bajunk volt. Óvatosak voltunk vele. Hogy pontosan mennyi kárt okozott ez a hiba? Nem tudom, de nem sokat. Körülbelül 500—600 forintot, mert az aljzatbetont kellett csupán felbontani egy bizonyos darabon.

A brigád

és az épületelemgyár is

Balázs József fejezi be itt a munkát, mint művezető, mert Csókási Bélát munkaköréből felfüggesztették arra az időre, amíg fegyelmi ügyét megbeszéljük.

— Ne csak a művezetőt hibáztassuk! A brigád — melyet ezzel a feladattal megbíztak —, sem végezte fedd-netlenül becsülettel a dolgot. Szóba került még az épületelemgyár is.

— Előregyártott gerendák nem teljesen egyforma méretűek. Az itteni fészkek bevételek pedig a legvastagabbhoz igazodtak. Így fordulhatott elő, hogy a vékonyabbja megmozdult a helyéről, mivel kivesebb volt a felülvéve.

Egyéni felelősség!

A kár tehát valóban nem túlzottan nagy. Földem-bontásra nem volt szükség, a földem föléti aljzat részbeni feltörésével meg tudták oldani a problémát. Nem került az egész sok időbe sem. (Bár az emeletráépítés alatt levő üzlet vezetője szerint két nap helyett 2 hétre nyújtotta meg a munkát.) Ha mindezt egybe vetjük, kevés szót — legfeljebb az idézett néhány sort — ér az ügy. De mégsem szócséplés csupán ez újabb cikk.

Jó volna kicsit több gondot fordítani — művezetők, brigádok és munkások — egyéni felelősségre vonására az építőiparban. Talán kissé csökkennének még a problémák is!

CSERHALMI IMRE

M. E.

kat, a többséggel viszont nem törődött. De én arra kérem ezeket a tudósokat és kutatókat, hogy járják egyszer végig akár csak ilyen rövid idő alatt is a saját megyéjüket úgy, mint most mi, és nézzék meg: hogyan él, hogyan öltözik, mit eszik ma a nép, és hasonlítsák össze a húsz vagy harminc év előtti helyzetével. Akiben az igaz hivatástudatnak, a hazafias érzésnek, a népe iránti szeretetnek és felelősségérzetnek csak egy szikrája is él, az a látottak alapján helyeselni fogja, amit teszünk, még akkor is, ha a tőkés világban személy szerint jobban is élt, és örömmel fogja felismerni a hatalmas változásban saját munkájának gyümölcseit is.

A munkáról beszélt Szentesen az ottani Árpád Tsz elnöke, Szabó László is. Felszólalásában megüzentte az egyik választási nagygyűlésen felszólt Ikarus-gyárbeli munkásszónnyak, hogy Szentesen ötven százalékkal több zöldséget termesztenek, mint egy-két évvel korábban, de a kereskedelem még nem mindig szállítja el időben a terményeket.

Azután éppen ennek a sokat hallott »de«-nek a kapcsán hangsúlyozta Kádár elvtárs több helyen és többször is, hogy az egyes kérdések megközelítésénél csak az a szemlélet segíthet a valóság pontos felismerésében, amely látja a munka értelmét, eredményeit, mert ez biztonságérzetet, néha jogos büszkeséget sugall, másrészt egészségesen elégedetlen és ez további munkára serkent.

A ma forradalmisága

Szentés közismert centruma, bázisa a magyar paraszti demokratikus mozgalmaknak, a szocialista forradalomnak, a kommunista eszmének. A párt első titkára is hosszan és nagy tisztelettel szólt a város hősi múltjáról, s éppen ennek jegyében mondta az alábbiakat — ugyancsak a munkáról:

— Ebben a városban, ezen a tájon évtizedek-el ezelőtt kigyúlt a forradalomnak akkor még csak pislákoló fénye, mely az elnyomatás, a nép-szenvedéseinek, nyomorának sötét éjszakájában messzire világított. Ezek a forradalmi hagyományok minden kommunistát joggal lelkesítenek munkára ebben a megyében. De milyen munkára? Úgy gondolom, hogy még errefelé is akadnak olyan becsületes, elvű kommunisták, akik jobban és talán szívesebben is dolgoznának, ha a párt olyanféle feladatokra hívná őket, hogy meg kell verekedni valahol, oda kell csapni valahova. Pártunk harcának egy korábbi szakaszában erre is nagy szükség volt s ha valaki a Forthy-rendszertől balra állt, az jó helyen állt, sőt a párt, az egész nép érdeke azt kívánta, hogy minél többen és minél inkább balra áll-

janak. De ha valaki ma a szocialista államrend-től, a szocializmus építésének rendjétől, a párt-tól »balra« áll, az tulajdonképpen ott áll, ahol már semmi nincs, csak kispolgári radikalizmus és sok zavaros gondolat. Milyen munkára szólít és hív tehát minden kommunistát és sokszáz-ezernyi vagy többmilliónyi becsületes párttonki-vűl embert a párt ma? Látszólag talán kicsi-nyebb, aprólékosabb, sziszifuszi ez a munka. De hát ma az a feladatunk, hogy bebizonyítsuk: a munkáshatalom jobb életet teremt a dolgozó embernek, mint minden előző, kizsákmányoló rend. A magyar kommunisták a történelem során megtanulták, hogy miként teremtsék meg a nép hatalmát és miként őrizzék; megtanulták mozgósítani a népet lelkesítő céljaikért, de most meg kell tanulnunk jobban dolgozni, szervezettebben, hasznosabban, eredményesebben gazdálkodni. Ez a munka nagy türelmet, szívó-ságot, sok töprengést, erőeszítést igényel, de forradalmi hagyományainkból következik ez a feladat s minden kommunistának fel kell ismer-nie e feladat igazi forradalmiságát.

Amikor Makóra menet Kiszomboron megállították, hogy köszöntsék, a kézfogásoknál és jó-kívánságoknál többre nemigen futotta az idő-ből. Az országútón, a szoros embergyűrű közepén Kádár elvtárs egyszerűen csak az asszonyok felé fordult:

— Aztán még azt kívánom, hogy ha vesze-kedni, vitatkozni kell, legyen hozzá bátorág...

Tetszett a biztatás, felcsillantak a szemek, nevetve helyeselték az asszonyok. Ám, Kádár elvtárs felemelt ujjal jelezte, hogy szavai után még nem pontot, csak vesszőt képzelt. És így folytatta:

— Ha meg békességre van szükség, ahhoz le-gyen elég türelem.

Vagy amikor a szegei Felszabadulás Tsz-ben közös gazdaságok elnökeivel beszélt, a többi közt ezt mondta:

— A parasztság biztonságérzete, munkakedve mindinkább erősödik. A parasztság mindinkább magáénak érzi a tsz-t, hisz benne, mind éret-tebben, tapasztaltabban, világosabban gondolko-dik, és akkor az önk munkája már könnyebb lesz. De nehezebb is — tette gyorsan hozzá —, mert addigra az elnököknek még érettebbeknek, műveltebbeknek, okosabbnak kell lenniök, hogy vezetni tudjanak.

Hogy is lehetne felsorolni itt mindazoknak a munkásoknak, parasztnak, értelmiségiek-nek, vezetőknek a nevét, akikkel beszélt, akik-keket kezelt szorított, és akik nagyon is természetesen tartották, hogy ha már a párt első titká-ra megtisztelti őket látogatásával (bár Kádár elvtárs a találkozást mindig elsőnek köszönte meg, s